

D'ençà del 2015, el dinamitzador cultural Sebastià Riera Pocoví fa ballar la mulassa de Manacor per les festes de Sant Jaume. Qui encara no hagi vist ballar mai l'animal en té oportunitat el dissabte de Sant Jaume. El mulasser ha fet de la creació de bèsties per a festes populars el seu ofici. Tot i això, assegura que "perquè surtin els comptes" ha de tenir moltes altres ocupacions.

Hi havia hagut mai una mulassa a Manacor? De qui va ser la idea?

Se sap que als anys 50, a Manacor, per les festes de Sant Jaume es rifava una mula. Un home es passejava pel poble i en venia els números. De fet, se'n conserven alguns, d'aquests bitllets. Jo mateix els he vists. Aprofitant aquesta idea, ens va passar pel cap de fer una bèstia, semblant a les mulasses que hi ha a les ciutats de Barcelona, Vic o Reus. Això ho posà en marxa l'Escola Municipal de Mallorca i l'Obreria de Sant Jaume, i jo en vaig ser l'escultor. Vaig haver de menester dos anys per fer la bèstia en fibra de vidre. Em va dur tanta de feina perquè, entre moltes de coses, les orelles i la boca es mouen. A més, haguérem de compondre cançons, inventar-nos lletres i balls i aprendre a fer-la ballar.

Quan la mulassa balla, els al·lots estan molt engrescats...

I tant que hi estan. Feim molta de feina perquè això sigui així. Cada any pel mes d'abril, tots els estudiants de segon de Secundària de les escoles de Manacor, públiques i concertades, passen per l'Escola Municipal de Mallorca per fer un taller sobre la mulassa. Els agrada molt, perquè s'hi poden posar a davall i comprovar quin és el mecanisme que fa que la bèstia pugui moure la boca i les orelles. A més, n'aprenen els balls i les lletres de les cançons, que són molt bones d'aprendre. "Animaaaaal, qui no saludi. Animaaaaal, qui no s'acoti. Animaaaaal, qui no boti. Animaaaaal, és sa mulassa!", diu una de les cançons, que els nins interpreten mentre fan mamballetes, s'acoten i peguen bots.

Com s'aconsegueix aquesta participació popular tan grossa?

Home, jo crec que és perquè són les típiques cançons de xaranga, que s'enganxen molt entre els joves. També és ver, però, que nosaltres en tenim set o vuit, de cançons, i que de vegades hem fet proves amb temes nous i no han acabat de funcionar. Tanmateix, als tallers de l'Escola de Mallorca ens en temem, quan una cosa funciona o no, i és acceptada i interioritzada per part dels infants. És una satisfacció molt grossa veure aquesta participació. Aquests tallers no es fan només amb la mulassa, sinó també amb altres danses com són els moretons o els cossiers. Ara t'explicaré una cosa que em va emocionar.

Mem, digau...

Tenc de veïnats una família de l'Índia que fa poc temps que viuen a Manacor. Tenen dues nines petites, i la més gran deu tenir sis anys. L'altre dia, quan entrava a ca nostra, vaig sentir

S.R.P.

“M'emociona sentir com la meva veïnada índia de sis anys canta la mulassa”

Sebastià Riera Pocoví

Dinamitzador cultural i escultor

la major que cantava la cançó de la mulassa a la germana petita, que just deu tenir dos o tres anys. Em va fer molta de gràcia, perquè la germana més gran gairebé no sap parlar en català encara, però la cançó de la mulassa ja la sap ben bé. Vaig quedar una estona al portal mentre escoltava aquestes dues nines. Em va fer molta de gràcia i a la vegada em vaig emocionar. La mulassa fa po-

Toni Mateu

sar els pèls de punta, sobretot quan surt de l'Ajuntament i deim: "Senyores, senyors, nins, nines, manacorins, manacorines i gent de fora poble, amb tots vosaltres la mulassa de Manacor". Això és un esclafit d'alegria i una demostració de col·lectivitat i sentiment.

La mulassa no és l'únic 'animal' que heu fet...

Ja he fetes moltes d'escultu-

Missatge de veu

(MANACOR, 1985)

La veritat és que aquests dies tenc una feinada. Feim un curs de monitor de temps lliure a l'escola rural del Puig d'Alanar, per a joves majors de 17 anys. Hi quedam a dormir amb tendes de campanya i no et puc assegurar que pugui contestar. Crec, però, que dimarts a les 16.00 h podré amollar una estoneta. Per a la foto... si ha de ser recent... en tenc una amb la mulassa. És una selfi, perquè animam la gent que se n'hi faci, quan ja és a l'Ajuntament. La meua creativitat ja me la varen inculcar en vena els meus pares de ben petit. Mon pare, pel dibuix, i ma mare sempre tenia trulls de fresses i teatre, perquè és na Francesca Pocoví, directora de teatre i impulsora de la Mostra de Teatre Escolar de Manacor.

res. De la primera, n'estic molt orgullós perquè és la rèplica del dimoni Gros, de les festes de Sant Antoni. La careta antiga, que està feta d'un tió buidat, la guarden perquè no es faci malbé. La que ara surt per les festes és la feta meua, que és més lleugera. També som un dels escultors de les imatges de la iniciativa Manacor Encantat, una iniciativa de la Regidoria de Comerç. La ciutat s'omple de figures de temàtica fantàstica i s'ofereixen activitats complementàries. Com que cada any feim escultures noves, ha arribat un punt que gairebé ja no caben dins la cotxeria municipal on es guarden. Enguany, a la darrera edició s'hi afegiren escultures relacionades amb la temàtica de les Rondalles Mallorquines, que també és una temàtica fantàstica.

Se'n pot viure, de fer escultures i bèsties per festes populars?

Si just fes això, els comptes no sortirien. Ho he de complementar amb altres iniciatives, com són activitats de dinamització cultural per a infants. Som monitor de temps lliure i a la vegada som formador d'aquesta titulació. Durant anys vaig fer feina a la Papreria Muntaner de Manacor, però quan en tenia 30 ho vaig deixar i em vaig tirar de cap a fer allò que m'agradava. La meua afició per aquest món ve de ben petit i està relacionada amb els foguerons de Sant Antoni, que com sabeu a Manacor inclouen figures que també es cremen. Aquestes imatges són de temàtica santantoni- era. Com a dinamitzador cultural, la meua vocació ve dels anys que he passat vinculat al Grup d'Esplai de Crist Rei i les relacions que vaig establir amb els joves.♦